

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Det var med velberåd hu, at jeg brugte en del af min tale på den store del af pakken, for det er det, der er det væsentlige. Det var ikke for at tale udenom. Jeg synes faktisk, at jeg med hensyn til dette lovforslag også brugte tid på de ømme tæer.

Og så vil jeg sige: Her gives ikke lette løsninger. Nu er hr. Knud Erik Hansen optaget af, om der er nogle, der bliver afvist, som ikke burde have været afvist. Det, der undrer mig, er, at SF og hr. Knud Erik Hansen ikke er optaget af, om der er nogle, der bliver tvunget ind i et ægteskab, for det er jo det, der er sagen her.

Man har i Udlændingestyrelsen siden 1998-loven oplevet, at unge mennesker har sagt: Her er min ansøgning om familiesammenføring. Vil I ikke godt tage og afslå den? Så har Udlændingestyrelsen måttet indkalde til et møde, for sådan er reglerne, og så har der derefter ikke været nogen ende på, hvor frivilligt ægteskabet var, fordi de unge jo ikke turde stå fast over for forældrene.

Og det er det, vi prøver at vende om på, men der er ingen lette løsninger her. Men jeg synes – og det gælder også, når man snakker menneskerettigheder – at det er en meget fundamental ting at have retten til at vælge sin partner selv. Og dér synes jeg, at det er meget væsentligt, at vi får nogle instrumenter, som gør, at vi giver de unge et åndehul og en platform, til de er blevet lidt ældre og har fået deres uddannelse, inden de tager stilling.

Jeg siger ikke noget om, at de skal sige ja eller nej til det ægteskab, men de skal være lidt ældre, inden de tager stilling, og det synes jeg faktisk også at SF og hr. Knud Erik Hansen ville være godt tjent med at være optaget af.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg må give fru Dorte Bennedsen ret; der findes ikke lette løsninger på det problem. Jeg vil gå et stort skridt videre: Der findes ingen løsning. Der findes ingen brugbar løsning på det, som ministeren i sin fremsættelsestale kalder: »Hvis ægteskabet eller samlivsforholdet utvivlsomt må anses for indgået efter den herboendes eget ønske«.

Hvad er det for genier? Hvad er det for en uddannelse, man kræver af de pågældende mennesker, der skal kunne sige, at her er der tale om, at det utvivlsomt er den herboendes

eget ønske? Det kræver altså clairvoyance og mange andre overnaturlige evner, og der vil ikke kunne undgå at ske et hav af fejltagelser.

Vi har spekuleret meget på det og holdt mange ekstramøder om det og indkaldt ekspertise, men vi tror ikke, det kan løses på den måde.

Hvordan vi så tænker os det, skal jeg komme tilbage til i CD's ordførertale.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Nej, der er ikke nogen lette løsninger, og det er klart et problem, når der er tale om tvang.

Nu er der ikke nogen af os, der ved, i hvor mange tilfælde der faktisk er tale om tvang, men vi ved, at det, man nu laver her og forsøger som løsning, er nogle bureaukratiske virkemidler over for et kulturfænomen, som vi ikke kan acceptere, men hvor der er masser af smut-huller, hvis det endelig skal være, når det er kulturelle fænomener, og hvor man vil sætte ca. 2.500 unge under forhør, hvor de skal bevise deres kærlighed, og så er der måske 100, man kommer til at afvise, og der er sandsynligvis fem, som man burde have afvist.

Jeg tror ikke, det er det rette middel, og der er ikke nogen endelig løsning. Vi er også optaget af tvang, vi synes ikke, man skal have tvangsægteskaber, men jeg tror faktisk, at hvis det virkelig skal være effektivt, er det information, dialog og støtte til de unge, der kommer ud for tvang.

Og de 12 mio. kr., som det her forslag koster årligt, tror vi kunne bruges ganske bedre på anden vis.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

I et svar til fru Birthe Rønn Hornbech fra den 1. marts 2000 skriver justitsminister Frank Jensen:

»Efter ægteskabslovens § 20, stk. 2, skal parter, der ønsker at indgå ægteskab, ved samtidigt møde over for vielsesmyndigheden erklære, at de vil ægte hinanden. Vielsesmyndigheden får herved bl.a. mulighed for at sikre sig, at begge parter er klar over, at de er i færd med at indgå ægteskab, at de begge ønsker at indgå ægteskab med hinanden, og at de forstår konsekvenserne heraf. Vielsesmyndigheden kan herunder vurdere, om parterne eller en af dem må anses for at være udsat for et utilbørligt pres. Når det antages, at der foreligger et sådant utilbørligt pres, må vielsesmyndighederne ikke gennemføre vielsen.«